

Sygnatura akt VIII Ga 282/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 września 2016 roku

Sąd Okręgowy w Szczecinie VIII Wydział Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Piotr Sałamaj

Sędziowie: SO Robert Bury

SR del. Anna Górnik (spr.)

Protokolant: st. sekr. Sąd Joanna Witkowska

po rozpoznaniu w dniu 30 września 2016 roku w Szczecinie

na rozprawie

sprawy z powództwa G. P. (1)

przeciwko Towarzystwu (...) spółce akcyjnej w W.

o zapłatę

na skutek apelacji powoda od wyroku Sądu Rejonowego Szczecin - Centrum w Szczecinie z dnia 7 kwietnia 2016 roku, sygnatura akt XI GC 529/15

I. zmienia zaskarżony wyrok w punkcie 2. i 5. w ten sposób, że zasądza od pozwanego Towarzystwa (...) spółki akcyjnej w W. na rzecz powoda G. P. (2) dalszą kwotę 362,85 zł (trzysta sześćdziesiąt dwa złote osiemdziesiąt pięć groszy i oddala powództwo w pozostałym zakresie oraz zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 460 zł (czteryście sześćdziesiąt złotych) tytułem kosztów procesu;

II. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 90 zł (dziewięćdziesiąt złotych) tytułem kosztów postępowania apelacyjnego

VIII Ga 282/16

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 4 lutego 2015 r. powód R. P. wniósł o zasądzenie na jego rzecz od Towarzystwa (...) spółki akcyjnej w W. kwoty 3.602,95 złotych wraz z odsetkami ustawowymi od kwoty od dnia 24 lipca 2014 r. do dnia zapłaty oraz kosztami postępowania według norm przepisanych z uwzględnieniem kosztów zastępstwa procesowego. W uzasadnieniu wskazał, iż w związku emisją substancji chemicznych uległ uszkodzeniu pojazd należący do I. S.. Wyjaśnił, że poszkodowana zleciła naprawę warsztatowi powoda, zaś następnie dokonała przelewu wierzytelności z tytułu odszkodowania na rzecz powoda. Wskazał, że pozwana wypłaciła tylko część żądanego odszkodowania.

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 24 lutego 2015 r. Sąd Rejonowy Szczecin-Centrum w Szczecinie XI Wydział Gospodarczy orzekł zgodnie z żądaniem pozwu.

Pozwana złożyła sprzeciw od nakazu zapłaty, w którym wniosła o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powoda na jej rzecz kosztów postępowania według norm przepisanych. W uzasadnieniu pozwu przyznała, iż sprawca szkody posiadał zawartą z nią umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej. Zakwestionowała wysokość roszczenia powoda z tytułu kosztów naprawy pojazdu w zakresie przyjętych stawek za roboczogodzinę prac naprawczych. Zarzuciła, iż poszkodowana oświadczyła przed powodem, iż pokryje koszty naprawy przedmiotowego pojazdu w przypadku gdyby odszkodowanie wypłacone przez ubezpieczyciela nie pokryło w całości lub w części odszkodowania.

Wyrokiem z dnia 7 kwietnia 2016 roku Sąd Rejonowy Szczecin – Centrum w Szczecinie, Wydział XI Gospodarczy zasądził od pozwanej Towarzystwa (...) spółki akcyjnej w W. na rzecz powoda G. P. (1) kwotę 2.140,70 z odsetkami ustawowymi od dnia 24 lipca 2014 roku do dnia zapłaty i oddalił powództwo w pozostałym zakresie;. Ponadto Sąd zwrócił powodowi od Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego Szczecin – Centrum w Szczecinie kwotę 596,94 tytułem nadpłaconej zaliczki a pozwanej Towarzystwu (...) spółce akcyjnej w W. od Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego Szczecin – Centrum w Szczecinie kwotę 419, tytułem nadpłaconej zaliczki. Ponadto Sąd zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 217, tytułem zwrot kosztów procesu.

Powyższy wyrok zapadł po ustaleniu przez Sąd, iż I. S. jest właścicielem samochodu marki V. (...) (nr rej. (...)). Dojeżdża samochodem do pracy; pracuje w Zakładach (...) w P.. W dniu 1 stycznia 2014 r. na terenie Zakładów (...) spółki akcyjnej w P. doszło do emisji substancji chemicznych, w wyniku której uszkodzeniu uległ należący do I. S. samochód osobowy marki V. (...) (nr rej. (...)). Zgłoszona ubezpieczycielowi szkoda została zarejestrowana pod numerem (...). W wyniku zdarzenia doszło do uszkodzenia lakieru zewnętrznego nadwozia pojazdu.

Sąd ustalił nadto, iż poszkodowana zleciła naprawę warsztatowi G. P. (1), ustalając z nim jednocześnie stawkę za jedną roboczogodzinę prac blacharskich i lakierniczych na poziomie po 140 zł netto. W dniu 23 czerwca 2014 r. I. S. zawarła z G. P. (1) umowę (zmienioną aneksem z 25 czerwca 2014 r.) przelewu wierzytelności przysługującej jej z tytułu odszkodowania w części obejmującej zwrot kosztów związanych z naprawą samochodu w wysokości 12.537,23 zł. G. P. (1) naprawił uszkodzony pojazd. Z tytułu dokonanej naprawy G. P. (1) obciążył I. S. kwotą 12.537,23 zł brutto, wystawiając fakturę VAT nr (...) z dnia 25 czerwca 2014 r.

Sąd Rejonowy dalej wskazał, iż w dniu 24 marca 2014 r. poszkodowana dokonała zgłoszenia szkody w Towarzystwie (...) spółka akcyjna w W.. W piśmie z dnia 9 lipca 2014 r. Towarzystwo (...) spółka akcyjna w W. zawiadomiła o przyznaniu kwoty 3.720,57 zł tytułem dopłaty do odszkodowania. W związku z przedmiotową kolizją Towarzystwo (...) spółka akcyjna w W. wypłaciła tytułem odszkodowania łącznie kwotę 8.934,28 zł. Towarzystwo (...) spółka akcyjna w W. zweryfikowała negatywnie wysokość zastosowanych przez G. P. (1) stawek (...) za wykonanie prac blacharskich i lakierniczych, obniżając je do poziomu 95 zł netto.

Sąd ustalił również, iż ofertowy koszt naprawy samochodu V. (...) o nr rej. (...) opracowany w systemie A. wg technologii producenta bez zastosowania lakierowania wstępnego wg stawki stosowanej przez powoda, tj. 140 zł netto wyniósł 10.760,48 zł brutto.

Na podstawie tak ustalonego stanu faktycznego Sąd Rejonowy uznał powództwo za uzasadnione w części.

Jako niesporne wskazał, iż sprawcę szkody i pozwaną łączyła umowa obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych, zgodna z treścią przepisów ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. z 2003 r., Nr 124, poz. 1152 ze zm.). Przepis art. 4 powyższej ustawy wskazuje, iż ubezpieczeniem obowiązkowym jest ubezpieczenie OC posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody powstałe w związku z ruchem tych pojazdów. Stosownie do treści art. 13 ust. 2 ustawy w obowiązkowych ubezpieczeniach OC odszkodowanie wypłaca się w granicach odpowiedzialności cywilnej podmiotów objętych ubezpieczeniem. Natomiast w sprawach nieuregulowanych w ustawie stosuje się przepisy Kodeksu cywilnego (art. 22 ust 1 ustawy).

Sąd przywołał również art. 822 § 1 k.c., zgodnie z którym przez umowę ubezpieczenia OC ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony. Zgodnie zaś z treścią art. 822 § 4 k.c. uprawniony do odszkodowania w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczenia bezpośrednio od ubezpieczyciela.

Sąd I instancji wskazał, iż w rozpoznawanej sprawie pozwana nie kwestionowała okoliczności, iż co do zasady obciąża ją odpowiedzialność gwarancyjna z tytułu kosztów naprawy przedmiotowego pojazdu. Zarzuciła jednak iż dotychczas w pełni zaspokoila roszczenie strony powodowej, a nadto podniosła, iż została zwolniona z długu w związku z treścią umowy cesji wierzytelności. W spornym zakresie Sąd w całości oparł się na dokumentach przedłożonych przez strony, zeznaniach świadka I. S. i zeznaniach powoda, a także - opinii biegłego, kwestionowanej wprawdzie przez strony, lecz podtrzymanej przez biegłego na rozprawie głównej po zapoznaniu się z zarzutami.

Zeznania świadka I. S. i zeznania powoda Sąd uznał za w pełni wiarygodne, jako że były wewnętrznie spójne, korespondowały ze sobą wzajemnie oraz znajdowały potwierdzenie w pozostałej części materiału dowodowego. Świadek wskazała przyczyny powstania szkody, a nadto wyjaśniła, iż wyboru zakładu powoda wybrała z uwagi na jego lokalizację. Powód wyjaśnił natomiast, iż stosuje różne stawki dla firm i dla klientów indywidualnych. Podał, iż niemożliwe było użycie jednej struny do cięcia wielu szyb, zaś do lakierowania należało zdemontować klapy i drzwi, aby wymalować również elementy karoserii.

W pierwszej kolejności Sąd odniósł się do zarzutu zwolnienia pozwanej z długu uznając go za nieuzasadniony. W ocenie Sądu dokonany między powodem a I. S. przelew wierzytelności nastąpił w celu wykonania jej zobowiązania z tytułu naprawy przedmiotowego pojazdu, zamiast przewidzianego treścią tego zobowiązania świadczenia pieniężnego. Umowa wyraźnie stanowi o przeniesieniu na powoda wierzytelności odszkodowawczej przeciwko zakładowi ubezpieczeń z tytułu kosztów naprawy. Zobowiązanie dłużnika wówczas wygasa dopiero w chwili spełnienia świadczenia przez dłużnika przelanej wierzytelności. Dopóki zatem dłużnik przelanej wierzytelności nie spełni świadczenia na rzecz cesjonariusza, dopóty cesjonariuszowi przysługuje zarówno wierzytelność nabyta, jak i wynikająca z zobowiązania, w celu którego zapłaty przelew nastąpił (tak S.N. w wyroku z dnia 17 października 2008 r., I CSK 100/08, LEX nr 479331 oraz w wyroku z dnia 17 listopada 2006 r., V CSK 253/06, OSNC 2007, nr 9, poz. 141). Co więcej, z mocy porozumienia stron cesjonariusz powinien dochodzić w pierwszej kolejności wierzytelności nabytej. Sąd Rejonowy przyjął zatem, wbrew twierdzeniom pozwanej, iż postanowienie § 2 ust. 3 umowy cesji wierzytelności z dnia 26 listopada 2012 r. nie prowadzi do zwolnienia go z długu, a jedynie dopuszcza dodatkowy sposób zaspokojenia cesjonariusza. Przechodząc do merytorycznej oceny zasadności powództwa, wskazać należy, iż Sąd dokonał ustaleń w zakresie uzasadnionych kosztów naprawy uszkodzonego pojazdu. w oparciu o pisemną opinię biegłego sądowego, jako że ustalenia wymagające tego typu wiadomości winny być na zasadzie dyspozycji przepisu art. 278 § 1 k.p.c. dokonywane za pośrednictwem dowodu z opinii biegłego.

W ocenie Sądu I instancji opinia w sprawie wydana przez biegłego sądowego W. S. była spójna, logiczna i wyczerpująca, a metodologia przyjęta przez biegłego nie może budzić zastrzeżeń, dlatego sąd uznał opinię za w pełni wiarygodną.

Odnosząc się do kwestii uzasadnionego kosztu naprawy pojazdu poszkodowanych wskazano, że biegły w toku opinii pisemnej początkowo ustalił, iż ofertowy koszt naprawy uszkodzonego pojazdu według technologii producenta, według stawki stosowanej przez powoda (140 zł netto) wynosił 12.228,86 zł brutto i 11.527,61 zł brutto przy zastosowaniu średniej stawki za rbg na lokalnym rynku napraw w 2014 r. wynoszącej 120,71 zł netto i 127,86 zł netto. Biegły wyjaśnił przy tym, iż w celu określenia ekonomicznie uzasadnionego kosztu naprawy pojazdu niezbędnym jest określenie średnich stawek za rbg stosowanych w dobrze wyposażonych nieautoryzowanych warsztatach na lokalnym rynku usług motoryzacyjnych. Strona pozwana wniosła zarzuty do opinii biegłego. Pozwana zarzuciła, iż biegły błędnie zakwalifikował metodę lakierowania oraz błędnie uwzględnił w kalkulacji powtarzające się elementy związane z wycięciem i wklejeniem szyb. W toku opinii uzupełniającej biegły przyznał, iż w przypadku lakierowania zewnętrznego nadwozia pojazdu nieprawidłowo zastosowano technologię lakierowania wstępnego, zatem koszt naprawy przedmiotowego pojazdu opracowany według technologii producenta i według stawki średniej

za roboczogodzinę na lokalnym rynku napraw w 2014 r. wynosił 10.760,48 zł brutto. Podkreślił, iż sugestia o możliwość kilkukrotnego wykorzystania nici tnącej czy środka czyszczącego jest niezgodna z technologią producenta. W odpowiedzi strona powodowa zarzuciła iż zmiana technologii lakierowania oraz zmiana cen części zamiennych spowodowała zmianę wartości naprawy, która nie została poparta żadnym uzasadnieniem. W toku drugiej opinii uzupełniającej, biegły wyjaśnił, iż kosztorys został opracowany zgodnie z technologią lakierowania zewnętrznego naprawczego nadwozia pojazdu i cennika cen części e stycznia 2014 r. Dodał, iż średnie stawki za rbg na lokalnym rynku opracowywane przez stowarzyszenie (...), które w pełni potwierdzają badanie D. nie rozróżniają stawek instytucjonalnych i dla klienta indywidualnego – biegły wskazał, iż brak jest podstaw do twierdzenia, że stawki te są różne. Z kolei, w toku ustnej opinii uzupełniającej biegły podtrzymał swoją opinię. Wyjaśnił przy tym, że stawka średnia jest opracowywana na podstawie zestawienia stawek występujących na rynku. Podał, iż stawka powoda nie jest średnia ale zawiera się w przedziale stawek stosowanych na rynku, a jeżeli jest faktura na tę wysokość to można ją przyjąć. Nadto, wyjaśnił, że lakierowanie zewnętrzne skutkuje tym, że ranty drzwi nie będą wylakierowane, ale jednocześnie nie mogły one być uszkodzone przez kwaśny deszcz.

Ustalenia opinii biegłego Sąd Rejonowy podzielił w całości. Co prawda biegły w toku opinii uzupełniającej przedstawił jedynie kosztorys uwzględniający średnie rynkowe stawki rbg robocizny, jednak już z pierwotnej opinii wynika, iż stawki przyjęte przez powoda nadają się do uwzględnienia. U kwestię uwzględnienia w obliczeniach stawek stosowanych przez powoda Sąd wskazał za biegłym, iż co prawda stawki te nie są równe średnim stawkom (są wyższe), ale jednocześnie nie wykraczają one poza najwyższe stawki stosowane na rynku, za czym stwierdzić należy iż nie mają one charakteru nadmiernie wygórowanych.

Z uwagi na powyższe, zasadnym w ocenie Sądu I instancji było obliczenie rzeczywiście przysługującego powodowi odszkodowania z tytułu kosztów naprawy uszkodzonego w wysokości 11.074,98 zł. Kwota ta uwzględnia koszt robocizny ustalony w oparciu o iloczyn stawki rbg w wysokości 140 zł netto (172,20 zł brutto) i czasu naprawy w wymiarze 14,3 roboczogodzin. Jednocześnie przysługującą kwotę należało pomniejszyć o dotychczas uiszczone odszkodowanie w wysokości 8.934,28 zł. Kierując się powyższymi ustaleniami, przyjmując należało, że przysługująca wciąż powodowi kwota w zakresie odszkodowania z tytułu kosztów naprawy uszkodzonego pojazdu wynosiła 2.140,70 zł. Powództwo podlegało zatem uwzględnieniu co do podanej kwoty, w pozostałym zakresie natomiast podlegało oddaleniu.

Żądanie zapłaty odsetek znajduje uzasadnienie w treści art. 481 § 1 k.c. Z uwagi na treść art. 817 § 1 i 2 k.c., a także art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych, pozwana winna spełnić świadczenie najpóźniej w ciągu 30 dni od dnia otrzymania zawiadomienia w tej sprawie, a najpóźniej w terminie 14 dni od momentu, w którym wyjaśnienie wszystkich okoliczności stało się możliwe (art. 817 § 2 k.c.). W związku z tym, że do zgłoszenia szkody doszło w dniu 24 marca 2014 r., 30 – dniowy termin upłynął w dniu 23 kwietnia 2014 r. Niezbędne do wyjaśnienia swojej odpowiedzialności informacje w zakresie kosztów najmu pojazdu zastępczego pozwana posiadała najpóźniej w dniu 9 lipca 2014 r. Uwzględniając dodatkowy 14-dniowy termin na wypłatę odszkodowania najpóźniej pozwana powinna jej dokonać w dniu 23 lipca 2014 r. Stąd z opóźnieniem w zapłacie kwoty 2.140,70 zł pozwana pozostaje od dnia następnego.

Obowiązek zwrotu na rzecz strony powodowej kwoty 596,94. zł oraz na rzecz strony pozwanej kwoty 419,98 zł wynikał z faktu uiszczenia przez pełnomocników strony zaliczek na poczet wynagrodzenia biegłego w kwocie po 1000 zł, zapłaty z tych zaliczek wynagrodzenia biegłemu stosownie do wyniku postępowania (403,06 zł od strony powodowej i 580,02 zł od strony pozwanej) i ich rozliczenia zgodnie z normą art. 84 ust. 2 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych.

O kosztach procesu orzeczono w myśl art. 98 § 1 i 3 k.p.c. oraz art. 99 k.p.c. strona powodowa wygrała proces w 59%, natomiast pozwana - w 41%. Strona powodowa poniosła następujący koszty: opłatę sądową od pozwu w kwocie 181 złotych oraz koszty zastępstwa procesowego ustalone na kwotę 600 złotych, których wysokość ustalono w oparciu o § 6 pkt 3 Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz

ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1348), a także koszt opłaty od pełnomocnictwa w wysokości 17 zł (łącznie 798 zł). Strona pozwana z kolei poniosła koszty zastępstwa procesowego w kwocie 600 zł, ustalone w oparciu o § 6 pkt 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U.02.163.1349 z późn. zm.) oraz koszty opłaty od pełnomocnictwa w wysokości 17 zł (łącznie 617 zł). Strona pozwana powinna więc zwrócić stronie powodowej kwotę 217,85 zł tytułem zwrotu kosztów procesu ($798 * 59\% - 617 * 41\%$), o czym orzeczono w pkt. 5 sentencji wyroku.

Od powyższego wyroku apelację wniosła strona powodowa zaskarżając go w punkcie 2 co do kwoty 362,85 zł oraz w punkcie 3,4 i 5 i zarzucając:

1. Naruszenie przepisów postępowania mające wpływ na treść zapadłego rozstrzygnięcia, a mianowicie art. 233§1 k.p.c. poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów, wyrażające się w wyciągnięciu sprzecznych z zasadami logicznego rozumowania wniosków z zaoferowanych dowodów w postaci dokumentów, tj. kosztorysu naprawy nr (...), umowy o wykonanie naprawy pojazdu z dnia 26 maja 2014 roku oraz zeznań świadka I. S. i powoda, co skutkowało błędnym podstawieniem do kalkulacji końcowej załączonej do opinii uzupełniającej biegłego sądowego z dnia 1 lutego 2016 roku stawek za robociznę – w zakresie lakierowania – w wysokości 127,86 zł netto, zamiast w wysokości 140 zł netto, a w konsekwencji błędnym ustaleniem, że uzasadniony koszt naprawy samochodu marki V. (...) wyniósł 11.074,98 zł;

2. Naruszenie prawa materialnego, a mianowicie art. 361§1 i 2 k.p.c. poprzez zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda kwoty 2140,70 zł podczas gdy uwzględniając zasadę pełnego odszkodowania kwota powinna wynieść 2503,55 złotych.

Mając na uwadze powyższe zarzuty apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda dalszej kwoty 362,85 złotych i zasądzenie kosztów procesu za obie instancje.

W odpowiedzi na apelację pozwany wniósł o jej oddalenie i zasądzenie kosztów postępowania za II instancje. W uzasadnieniu wskazano, iż Sąd I instancji prawidłowo ustalił wysokość szkody.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja okazała się uzasadniona i doprowadziła do zmiany wyroku w postulowanym przez powoda kierunku.

W ocenie Sądu Okręgowego zarówno zarzuty jak i argumentacja przedstawiona w apelacji, podważają trafności ustaleń faktycznych dokonanych przez Sąd pierwszej instancji w oparciu o zebrany materiał dowodowy jedynie w nieznaczącej części. Sąd Okręgowy przyjmuje za własne ustalenia faktyczne jak i poczynione na ich podstawie wywody prawne Sądu pierwszej instancji, dzieląc tym samym zaprezentowane przez ten Sąd stanowisko co do zasady odpowiedzialności pozwanego, jedynie dokonując korekty w zakresie ustalenia wysokości szkody.

Apelacja zawierała dwie grupy zarzutów. Pierwsza grupa zarzutów dotyczyła ustaleń faktycznych dokonanych przez Sąd Rejonowy, natomiast druga grupa zarzucała obrazę prawa materialnego poprzez jego błędną wykładnię. Aby ocenić kwestię stosowania prawa materialnego w pierwszej kolejności należało odnieść się do zarzutów dotyczących stanu faktycznego albowiem dopiero prawidłowe ustalenie okoliczności faktycznych pozwala wywodzić trafne wnioski prawne.

Kontrola instancyjna wykazała całkowitą trafność stanowiska Sądu Rejonowego w zakresie dotyczącym ustalenia zakresu uszkodzeń oraz odpowiedzialności pozwanej. Podzielić należy również stanowisko wyrażone przez Sąd rejonowy, iż zasadna dla ustalania wysokości szkody jest stawka za roboczogodzinę lakierowania przyjęta w warsztacie powoda. Wbrew bowiem twierdzeniom apelacji Sąd nie zastosował stawki średniej wskazanej przez biegłego, a wyraźnie wskazał, iż stawka powoda, jako mieszcząca się w granicach rynkowych, jest zasadna. Analiza jednak

kosztorysów sporządzonych przez biegłego pozwala przyjąć, iż Sąd omyłkowo do obliczeń przyjął mniejszą liczbę roboczogodzin, niż wynika to z opinii biegłego. Wskazać należy, iż biegły w pierwszej opinii sporządził dwie kalkulacje – jedna obejmowała stawki średnie, druga zaś stosowane u powoda. Po zastrzeżeniach wniesionych przez strony biegły zweryfikował zakres naprawy, w tym ilość roboczogodzin zmniejszając z 25,9 na 24,3. Do uzupełniającej opinii jednak dołączono jedynie kosztorys obejmujący stawkę średnią dla tej ilości roboczogodzin. Z uzasadnienia Sądu I instancji nie wynika, by ostatecznie wskazana przez biegłego liczba roboczogodzin nie została uwzględniona, mimo to Sąd błędnie do wyliczenia przyjął 14,3 roboczogodziny. Przy zastosowaniu czasu pracy wynikającego ze zweryfikowanej opinii biegłego na poziomie 24,30 rbg i prawidłowo zastosowanej przez Sąd stawki 172,20 zł brutto, finalnie uzasadniony koszt naprawy, po uwzględnieniu dokonanej przez pozwanego wpłaty, wymagał doliczenia jeszcze kwoty 362,85 złotych.

Sąd Okręgowy orzekł w punkcie I sentencji na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. zmieniając zaskarżony wyrok w punktach 2 i 5 w ten sposób, że zasądził od pozwanego na rzecz powoda dalszą kwotę 362,85 zł kwotę. Jednocześnie zmianie uległa proporcja, w jakiej strony wygrały proces w pierwszej instancji. Powód wygrał bowiem z 69 % zaś pozwany w 31 %. Na koszty strony powodowej złożyła się opłata od pozwu w kwocie 181 złotych, wykorzystana zaliczka na poczet wynagrodzenia biegłego tj. 406,06 zł i wynagrodzenie pełnomocnika w kwocie 617 zł ustalona w oparciu o § 6 pkt 3 Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1348). Natomiast na koszty strony pozwanej złożyła się wykorzystana część zaliczki w kwocie 580,02 złotych oraz wynagrodzenie pełnomocnika w wysokości 617 złotych ustalone w oparciu o § 6 pkt 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U.02.163.1349 z późn. zm.). Przy stosunkowym rozliczeniu kosztów pozostaje na rzecz powoda kwota 460 złotych.

O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono w punkcie II sentencji na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik sprawy, albowiem powód wygrał postępowanie apelacyjne w całości. Na poniesione przez powoda koszty niezbędne do celowej obrony złożyła się kwota 60 zł z tytułu wynagrodzenia zawodowego pełnomocnika będącego adwokatem, stosownie do art. 98 § 3 k.p.c. w zw. z § 10 ust. 1 pkt 1 w zw. z § 2 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. z 2015 r. poz. 1800) oraz 30 złotych opłaty od apelacji.

SSO (...)SSO (...)SSR del(...)

ZARZĄDZENIE

1. (...)
2. (...)
3. (...)
4. Z (...) akta przesłać do SR